— Меден, де до біса мої сорочки?

В низу в кімнаті. Меден усміхнулася так, як сміється жінка, що боролася й перемогла. Інстинкт впевнював її, що чоловікові ходить не так про сорочку, як про змогу робити те, що через тільки літ хотів робити й не міг, бо на перешкоді цьому стояла „система", якої тепер, на щастя, не потребував уже респектувати. Тепер їх життя спиратисьме на інші основи — кращі, простіші і природніші, поруч яких правдива любов триватиме і в соняшному сяйві невисказаного щастя і в негоді буденних непорозумінь. Меден підбігла до сходів і крикнула з блискучими очима сварливим голосом:

— Там, де були завжди, в третій шуфляді в шафці; потурбуйся й пошукай!

Пять хвилин пізніше переходила якась людина побіля хати Керрінтонів. Мимоходом не могла вона не заглянути у вікно, крізь яке побачила в вітальні двоє людей, що сиділи перед ватраном. Сиділи, притулившись до себе головами, як двоє щасливо закоханих задивлені в палахкотливе полумя. Людина зідхнула завидно:

— Ці мають систему! — сказала до себе й потюпала дальше. — Найщасливіше подружжя в цілому місті!..

Ярослав Курдидик.

До Нової Землі.

Відчепіть якорі й відіпхніте судна!
На широкі й боруннії хвилі —
Нехай море гуде — а ви сміх на уста! —
Хай кориться ввесь світ вашій силі!..

Підтягніть паруси і за вітром на схід
Шлях за вами хай блисне, як срібний —
Перегляньте ще раз — чи залога сильна
І відкиньте усіх непотрібних!..

Тільки сильних беріть, в кого юна душа
Тільки тих, що в них очі, як з грані!..
Бо дорога важка — міліони верстов —
І далеко від ночі до раня!..
Підтягніть паруси — і до маштів що мить!..
А мязи хай дзвонять акордом —
Кругом море гуде — а ви сміх на уста!..

І то сміх очайдушний і гордий!..

— — — — — — — — — — — —

І судна, як кинджал, розтиняють борун
Й напялись паруси, як тятиви...
В міліонах сердець — До Нової Землі —
Везем буйні, квітчасті пориви!..

Ярослав Курдидик.

Сини.

Цю хатину, що стоїть самотою при шосі, на яких три верстві од Галича, дуже добре видно, коли ви їдете залізницею зі Львова до Галича і наближаєтеся до стації.

А як колинебудь проїздитимете шосою, не забудьте туди повернути. Там зустрінете дуже симпатичиу, стареньку, сиву бабусю. Коли ви розговоритеся з нею, вона більш як певно запросить вас за хату в садок, а там ви побачите широку могилу обсаджену рясно квіттям, а на ній високий хрест з написом:

— „Своїм синам-соколам, що полягли за Україну-Матір".

Тай полягли вони, таки біля власної хати.

Молоді були, високі, смагляві, як степові орли.

Здавалося, що постаті їхні були од стіп до голови викуті з бронзу. Одному було тоді 16, а другому 14 років. А були майже рівні ростом.

Так розказує вам стара матір і в той мент, як говорить про них, блукає сивими старечими очима гень-десь далеко по широких полях...

Може бачить їх тоді, як малими ще бігають по леваді, що розкинулася пестрим ковром перед її вікнами і збирають для неї квіття..,

— Старший називався Осип. Цей бувало, ще малим зробить собі кріса з дерева, збере сільських хлопців на пасовищу й гукає срібним голоском:

— „До столиці нашої колишньої — за мною хлопці... Гей нумо що сили до баштів!.."

— А я дивлюся на його мале смагляве личко, що насупилося од завзяття й кажу собі:

„З нього то певно буде колись вояк..."

І оттак очима я при ньому, а думкою при Михайликові...

А тамтой був інший. Тихий, смирний та мовчаливий — а очі мав такі сині як небо, як дві китиці синіх блакитів...

Батько ще таки малими одумер їм і я їх виховувала сама, як могла, але чесно. Бувало завжди кажу їм: — „Сини мої кохані, любіть в житті дві речі тільки: Батьківщину й Матір..."

— На Зелені Свята минуло дванадцять років, як померли мої сини таки недалеко од рідного загону. Оттам, де шоса повертається у право... І показує тоді старушка худою змарганою рукою на шосу, що вється білою стрічкою поміж зелено-кучеряві поля,